

РЕШЕНИЕ

№ 965

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 21.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **6725** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод жалба вх. № 17064 от 17.07.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № Ж - 91 от 06.07.2012 г. по описа на Главна дирекция “Гранична полиция” (ГДГП), подадена от Р. Н. М., ЕГН [ЕГН], жив. [населено място], [улица], вх. А, ет.3, ап.5 срещу Заповед № 2393 от 20.06.2012 г. на директора на ГДГП, с която му е наложено дисциплинарно наказание – уволнение и прекратяване на служебното му правоотношение.

В жалбата се твърди, че Р. М. не е извършил нарушение на служебната дисциплина. Инвокират се доводи, че е дадена неправилна правна квалификация на твърдяното деяния, както и че не е нарушил чл. 224, ал.2, т.4 от ЗМВР. Допълнително се сочи, че са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Посочва се, че обжалваната заповед не отговаря на изискванията на чл. 246 от ППЗМВР, както и че наказанието е наложено след изтичането на сроковете по чл. 255 от ЗМВР. Подчертава се, че за същото деяние му е наложено и друго наказание със Заповед № 357 от 09.03.2012 г. на директора на РДГП – Аерогари и не на последно място се сочи, че са нарушени изискванията на чл. 229, ал.1, 2, 3 и 4 и чл. 230, ал.3 от ЗМВР.

В хода на съдебното производство оспорващият редовно призован, се явява лично и с процесуалния си представител адв. Й., поддържа жалбата, моли да се уважи, да се отмени обжалваната заповед, депозира писмено становище и претендира сторените

разноски по делото.

Ответникът – директорът на Главна дирекция “Гранична полиция” редовно призован не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата, предлага да се остави без уважение, поддържа депозираното писмено становище, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Р. Н. М. е заемал длъжността младши полицай в “Летищна сигурност” от Г. – Летище В. към РДГП – Аерогари при ГДГП – МВР, категория “Е”, III – та степен.

Със заповед рег. № 1735 от 10.05.2012 г. на директора на ГДГП е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя М. и е открито дисциплинарно дело. За дисциплинарно – разследващ орган е определен главен инспектор Д. Р. – началник сектор “ ОИД” към РДГП – Аерогари при ГДГП – МВР, категория “В”, инспектор Ю. П. – ВНД началник на “Човешки ресурси” от администрацията на РДГП – Аерогари при ГДГП – МВР, категория “Г” – III степен и инспектор Л. К. Я. – полицейски инспектор (началник смяна) V – та степен в ГКПП – Аерогара В. от Г. – Летище В. към РДГП – Аерогари при ГДГП – МВР, категория “Г” – I – ва степен, който да проведе дисциплинарното производство. Заповедта е връчена на служителя на 17.05.2012 г.

По делото е приложена обобщена справка рег. № 10377 от 30.05.2012 г., с която в резултат на извършена проверка, възложена със заповед рег. № 1735 от 10.05.2012 г., е установено, че повод за образуване на дисциплинарното производство са получени предварителни данни в резултат на извършена проверка – предложение рег. № 9183 от 08.05.2012 г. на директора на РДГП – Аерогари, за допуснато тежко нарушение на служебната дисциплина от полицай Р. Н. М., изразяващо се в това, че на 23.01.2012 г. последният е отишъл в КАТ – В., за да регистрина лек автомобил “Ф. Голф 3”, като на основание чл. 12а, ал.1, т. 6 от Наредба I – 45 от 24.03.2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на МПС и ремаркета, теглени от тях е декларирал, че е закупил автомобила лично в Германия, [населено място] на 29.01.2010 г., което не отговаряло на истината, тъй като жалбоподателят е бил на работа на същата дата. При регистрацията на автомобила М. е представил свидетелство за регистрация част I и II (немски образец) с подправена година на първа регистрация - позиция “В”.

По време на регистрационната процедура при разговор със старши инспектор П. К. жалбоподателят е заявил, че е полицай от Г. – летище Варта, както и че придружаващият го С. Х. също е полицай. Обстоятелството, че Р. М. на 29.01.2010 г. е бил на работа в Г. – Летище В. безспорно е установено от Оперативен дневник на ГКПП – Аерогара В., в който жалбоподателят е записан под № 14, работещ в ПООС.

По случая е образувано досъдебно производство № 48/2012 г. по описа на О. при ОП – В., водено срещу виновно длъжностно лице от състава на МВР за извършено престъпление по чл. 309, ал.1 от НК.

Комисията е предложила на основание чл. 228, т.3, чл. 226, ал.1 т.6 и чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР на Р. Н. М. да бъде наложено дисциплинарно наказание “уволнение” и на основание чл. 245, ал.1, т.8 от ЗМВР да бъде прекратено служебното му правоотношение на държавен служител в МВР.

Жалбоподателят е запознат със съдържанието на обобщената справка на 30.05.2012 г. В хода на дисциплинарното производство на жалбоподателя е разяснено правото му да участва в него самостоятелно, като дава обяснения, представя доказателства или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител в МВР.

На 17.05.2012 г. на Р. М. е връчена покана за даване на писмени обяснения рег. № 341., в която му е предоставен срок за даване на обяснения до 16,00 часа на 17.05.2012 г. пред дисциплинарно разследващия орган.

На 18.05.2012 г. с протокол рег. № 3455 жалбоподателят в присъствието на двама свидетели, се е отказал от правото си даде писмени обяснения. На същия ден Р. М. е депозирал обяснения с вх. № 3457 от 18.05.2012 г., на които има поставени резолюции на 18.05.2012 г. „Приел” и подпис Д. Р. и „Приех обяснението”, директор П. от 19.06.2012 г. допълнително по делото са ангажирани като писмено доказателство, част от административната преписка други писмени обяснения с рег. № 3939 от 31.05.2012 г. във връзка с обобщена справка по извършване на проверка по дисциплинарно производство срещу Р. Н. М.. Върху тях е поставена резолюция „Запознах се, подпис – главен комисар ГДГП от 19.06.2012 г.”.

Въз основа на депозираните на 31.05.2012 г. писмени обяснения, дисциплинарно разследващият орган е изготвил ново свое Становище рег. № 10819 от 04.06.2012 г., в което са обсъдени като основателни възраженията на жалбоподателя и отново е повторено предложението за вида на дисциплинарната му отговорност.

Върху това становище е поставена резолюция “Запознах се” от 19.06.2012 г. и подпис на директор на ГДГП. В диспозитивната част на становището има поставена резолюция от посочената дата “Да” относно вида на предлаганото дисциплинарно наказание.

От представените и приети като доказателства писмени документи, съдържащи се в административната преписка, съдът констатира, че липсват данни жалбоподателят да е бил поканен за изслушване от дисциплинарно наказващия орган, както и да даде писмени обяснения. Вместо това на л. 76 от делото се съдържа Обяснение рег. 429 от 24.01.2012 г. , дадено от Р. Н. М., върху които е поставена резолюция “Приех обясненията на полицаи М.” и подпис на директор на ГДГП – главен комисиар от 19.06.2012 г.

Повод за образуването на дисциплинарното производство е Справка рег. № 873 от 17.02.2012 г. относно извършена проверка в РДГП – Аерогари, разпоредана със Заповед рег. № 133 от 27.01.2012 г. на комисар А. М. от името на директор на РД ГП - Аерогари, изготвена от комисия в състав: председател комисар С. Г. – началник Г. – Летище В. и членове Б. К. – началник група “ОИД” на Г. – Летище В.; инспектор С. И. И. – инспектор в сектор “ОИД” при РДГП – Аерогари и инспектор И. И. – главен юрисконсулт към РДГП – Аерогари. Справката е адресирана до внд директор на РДГП – Аерогари. Жалбоподателят е запознат с нейното съдържание на 17.03.2012 г., за което собственоръчно се е подписал.

От нейното съдържание се установява, че с писмо рег. № 2593 от 24.01.2012 г. по описа на сектор “Пътна полиция” при ОД на МВР – В. и докладна записка рег. № 479 от 25.01.2012 г. от началник на Г. – Летище В., е уведомен ръководителя на ГКПП – В., че на 23.01.2012 г. в пункт за регистрация на ППС в сектор “Пътна полиция” при ОД на МВР – В. се е явил Р. М., за да регистрира лек автомобил “Ф. Голф” с идентификационен VIN номер WVWZZZ1HNPB068513, закупен от него на 29.01.2010 г. с договора за покупко – продажба (немски образец) от П. Г.. Съгласно нормативната

уредба жалбоподателят е представил декларация за придобиване на превозното средство, от която е видно, че на 29.01.2010 г. в [населено място], Република Германия, лично е закупил лекия автомобил от П. Г.. Допълнително е посочено, че в хода на извършване на регистрацията на ППС е установено, че представените от Р. М. свидетелства за регистрация част I и II № UV697683 (немски образец) са с подправена година на първата регистрация (позиция В).

Пред посочената по-горе комисия жалбоподателят е дал писмени обяснения по случая. Въз основа на събраните данни същата е направила извода, че не може да се докаже по безспорен начин, че жалбоподателят е подправил годината на първа регистрация на талон част I и II UV697683 (немски образец), позиция В. На следващо място е посочено, че служителят е закупил автомобила в Република Б., а е декларирал, че автомобилът е закупен лично от него в Германия, [населено място], за което според комисията са налице данни за извършено престъпление по чл. 313 от НК. Това действие е квалифицирано като предполагащо повдигането на обвинение и следователно са в разрез с установените етични правила за поведение и представлява нарушение на чл. 7 от Етичния кодекс за поведение на държавния служител в МВР и е съставомерно на чл. 227, ал.1, т.12 от ППЗМВР. В заключение е предложено налагането на дисциплинарно наказание „порицание“, а по отношение на наличието на данни за извършено престъпление по чл. 313 от НК, материалите да бъдат изпратени на прокуратурата и евентуално след събирането на допълнителна информация по случая да се предприемат необходимите действия спрямо служителя.

В резултат на това Предложение е издадена заповед рег. № 357 от 09.03.2012 г. на ВНД директор на РДГП – Аерогари относно налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител от РДГП – Аерогари при ГДГП – МВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година на Р. М., считано от датата на връчване на заповедта – 16.03.2012 г.

По делото като писмено доказателство е прието Предложение на началник отдел „Човешки ресурси“ – ГДГП относно отмяна на заповед за налагане на дисциплинарно наказание на директора на РДПГ Аерогари (влязла в сила на 16.03.2012 г.), тъй като е издадена в нарушение на изискванията за законосъобразност и адресирана до директора на ГДГП.В предложението е посочено, че на жалбоподателя със заповед рег. № 357 от 17.02.2012 г. на директора на РДГП Аерогари е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година на основание чл. 227, ал.1, т.12 от ППЗМВР за нарушение на т. 7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерство на вътрешните работи. Цитирана е описаната в заповедта на директора на РДГПН Аерогари фактическа обстановка, като е посочено, че в нейните мотиви се съдържат данни, че деянието на Р. М. съдържа признаците на престъпление по чл. 313 от НК, а това деяние е несъвместимо с Етичните правила на поведение на държавните служители, с което се уронва престижа на службата, поради което неправилно е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал.1, т. 12 от ППЗМВР. От тук е направен извод, че наложеното наказание не съответства по тежест на извършеното нарушение и виновното поведение на полицаи М., защото за това нарушение съгласно чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“. От съдържанието на предложението се установява, че същото е направено във връзка с писмо на директора на дирекция „Човешки ресурси“ – МВР, рег. № К – 4471 от 12.04.2012 г. на основание чл. 150в, ал.1, т. 6 от ЗМВР.

Мотивиран по този начин началникът на отдел „ЧР“ – ГДГП е предложил на основание чл. 247а от ППЗМВР във връзка чл. 99, т.1 и чл. 102, ал.1 от АПК на директора на ГДГП да отмени заповедта на директора на РДГП Аерогари рег. № 357 от 17.02.2012 г., като издадена в нарушение на установените в ЗМВР и ППЗМВР правила. Посочено е, че директорът на РДГП Аерогари следва да предложи състав на дисциплинарно разследващ орган за същото деяние, с нарочна заповед на директора на ГДГП следва да се образува дисциплинарно производство по чл. 230 от ЗМВР срещу жалбоподателя. На първата страница на предложението е поставена резолюция „Да от 23.04.2012 г. и подпис“.

Въз основа на посоченото предложение е издадена Заповед рег. № 1541 от 25.04.2012 г. на директора на ГДГП, с която на основание чл. 28, ал.1 и ал. 3 от ЗМВР във връзка с чл. 99, т.1 вр. чл. 102 от АПК и чл. 257 от ППЗМВР е отменена като издадена в нарушение на установените в ЗМВР и в ППЗМВР правила, заповед на директора на РДГП Аерогари рег. № 357 от 09.03.2012 г., с която на Р. Н. М. – полицай в „Летищна сигурност“ на Г. – Летища В. при РДГП – Аерогари е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година. Тази заповед е връчена на служителя на 09.05.2012 г. срещу подпис.

Дисциплинарното производство е приключило със заповед рег. № 2393 от 20.06.2012 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на основание чл. 224, ал. 2, т.4, чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР във вр. с чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР, чл. 228, т.3 и чл. 245, ал.1, т. 8 от ЗМВР, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение на държавния служител в МВР, категория „Е“, полицай Р. Н. марков – полицай в летищна сигурност на Г. – Летище В. от РДГП Аерогари към ГДГП – МВР, считано от датата на връчване на заповедта (27.06.2012 г.) за извършено нарушение на разпоредбите на т.т. 7 и 8 от „Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“.

В хода на настоящето производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от ответника – заповед № 1541 от 25.04.2012 г., предложение рег. № 19995 от 24.04.2012 г. и заповед № 357/ 09.03.2012 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, чийто законни права и интереси са засегнати с издадения индивидуален административен акт. Следователно, на базата на тези обстоятелства, съдът намира жалбата за процесуално допустима и подлежаща на разглеждане.

Разгледана по същество, тя се явява ОСНОВАТЕЛНА.

По делото не се спори, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган – директора на ГДГП.

Основния спорен въпрос е свързан със спазването на административно производствените правила във връзка с възобновяване на дисциплинарното производство, както и тези с налагането на новото най-тежко наказание.

Съгласно на чл.247а от ППЗМВР предложението за отмяна на влязла в сила заповед за налагане на дисциплинарно наказание, издадена в нарушение на установените в ЗМВР и в правилника правила, която не е оспорена по административен и съдебен ред, могат да правят директорът на дирекция "Човешки ресурси" - за всички служители, и

ръководителите на звената "Човешки ресурси" - за служителите в съответните структури на МВР.

По същество така регламентираната правна възможност представлява предложение за възобновяване на административното производство по издаване на влязъл в сила административен акт, който не е обжалван по административен и съдебен ред по смисъла на чл. 99 и сл. от АПК. И доколкото специалният закон не предвижда други правила за образуване и провеждане на производство във връзка с предложенията по чл. 247а от ППЗМВР, то приложение следва да намерят общите правила на чл. 99 и сл. от АПК съгласно препращащата норма на чл. 257 от ППЗМВР.

В конкретния случай по отношение на Р. М. е издаден административен акт за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 1 година за нарушение на т.7 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в министерство на вътрешните работи, извършено на 23.01.2012 г.

Тази заповед е отменена по предложение на началник на отдел "Човешки ресурси" – ГДГП, с правно основание чл. 247а от ППЗМВР. След проведено ново дисциплинарно производство на служителя е наложено друго по вид дисциплинарно наказание за същото деяние, квалифицирано като нарушение на разпоредбите на т.т. 7 и 8 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е именно новият акт за налагане на дисциплинарно наказание.

По силата на чл. 99, ал.1 от АПК компетентност за възобновяване на производството притежава непосредствено по – горестоящият административен орган. В конкретния случай първото дисциплинарно наказание е наложено от ВНД директор на РДГП – Аерогари.

В хода на възобновеното административно производство не е спазено императивното изискване на чл. 229 от ЗМВР – преди налагане на новото дисциплинарно наказание от жалбоподателя не са поискани писмени обяснения във връзка с вмененото му ново нарушение на т.т. 7 и 8 от Етичния кодекс от дисциплинарно наказващия орган. Липсват данни до служителя да е отправяна покана от ответника да бъде изслушан или да предостави писмените си обяснения по възобновеното производство. Такива са дадени пред дисциплинарно разследващия орган, за което е бил надлежно уведомен. Задължението по чл. 229, ал.1 от ЗМВР е императивно и не е формално, то е възложено в тежест на всеки административен орган, който провежда дисциплинарно производство, поради което неспазването му в дисциплинарното производство води до незаконосъобразност на административния акт за налагане на дисциплинарно наказание. Само на това основание оспорената подлежи на отмяна.

Наред с това от събраните по делото доказателства не се установява с кои свои действия жалбоподателя е извършил нарушение на т. 7 и т. 8 от Етичния кодекс на служителите в МВР, които въвеждат следните правила за поведение – държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява и че насърчава хората да спазват

закона, като дава личен пример с поведението си. Нарушаването на посочените разпоредби от етичния кодекс са квалифицирани като дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т. 4 от ППЗМВР, а именно деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата. Съгласно приетата по делото, като писмено доказателство, докладна записка рег. № 13541 от 28.05.2012 г. на началник група „РОППС“ към сектор”ПП“ при ОД на МВР – В., се установява, че на 23.01.2012 г. жалбоподателят е казал, че е служител в ГДГП, а по време на явяването му пред комисия, назначена със Заповед № 3 - 112 от 03.02.2011 г. на директора на ОД на МВР – В.. Тази среща е проведена на 25.01.2012 г., ден – сряда, когато росен М. е бил с униформа. В докладната изрично е посочено, че жалбоподателят е спазвал изискванията за носене на униформеното облекло, символите и отличителните знаци, както и нормите на доброто общуване и уважение. Следователно Р. М. по никакъв начин не е парадирал със служебното си положение. Същият е бил принуден да сподели, че е служител на ГДГП във връзка с установяване фактите и обстоятелствата по закупуване на МПС от [населено място], Република Германия.

На следващо място от данните по делото се установява, че жалбоподателят е бил подведен от лицето Р. Ж. Г. при съставянето на документи за покупката на МПС. Мотивите на обжалваната заповед, че именно жалбоподателят е попълнил документ с невярно съдържание (декларация за придобиване на собственост по чл. 12а, ал.1 т. 6 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на МПС и на ремаркета, теглени от тях) противоречат с останалите, събрани в хода на двете дисциплинарни производства, писмени доказателства, че въпросната декларация е попълнена от Р. Ж. Г., а не от жалбоподателя. Следователно на Р. М. е вменено извършването на изпълнително деяние, за което безспорно е установено с Експертна справка № 212 от 20.04.2012 г., че не е автор. Отделно от това е прието, че с поставянето на подпис върху цитираната декларация са допуснати нарушения на т.7 и т. 8 от Етичния кодекс, като по този начин дисциплинарно наказващия орган е иззел функциите на правораздавателен орган, който единствен се произнася по отношение наличието на извършено престъпно деяние. Нещо в повече в настоящия случай ответникът, за да се мотивира не е посочил на какви данни приема, че служителят е положил подпис върху декларация с невярно съдържание. Това е така, тъй като в цитираните в акта обобщена справка рег. № 10377 от 30.05.2012 г. и становище рег. № 10819 от 04.06.2012 г. на дисциплинарно разследващия орган, не е посочено как е установено твърдението, за полагането на подпис от

жалбоподателя върху декларацията. От друга страна дисциплинарно наказващия орган в своето становище рег. № 10819 от 04.06.2012 г. е нарушил презумпцията за невиновност като е направил извод, че с действията си полицай М. е дал повод за образуване срещу него на наказателно производство за извършено престъпление от общ характер, съставомерно на чл. 309, ал.1 от НК, както и че това е проява злепоставяща доброто име на институцията, поведение, което не може да се приеме, че насърчава хората да спазват закона.

С оглед пълното на изложението е необходимо да се посочи, че в своето предложение директорът на дирекция „ЧР“ – МВР в своето предложение рег. № Н – 4471 от 12.04.2012 г., е посочил, че полицай М. е регистрирал в КАТ – В. закупен от него лек автомобил, а в оспорената заповед се говори, че е опитал да регистрира. На следващо място в това предложение е направен извод, че жалбоподателят с действията си е извършил престъпление по чл. 313 от НК, а от материалите по делото е установено, че няма образувано такова наказателно производство срещу него. Следователно е налице съществено разминаване между фактическата обстановка по дисциплинарното производство и направените изводи в предложението за възобновяване по чл. 247а от ППЗМВР и мотивите на обжалвания административен акт. Наличието на това несъответствие допълнително засяга правото на защита на наказаното лице.

Съгласно чл. 237, ал.1 от ППЗМВР в тежест на органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание е да установи извършването на дисциплинарно нарушение. Следва да се отбележи и че дисциплинарно наказващият орган не е спазил правилата за мотивиране преценката си за определяне на наказанието по реда на чл. 229, ал.2 от ЗМВР, което съставлява незаконосъобразност по чл. 146, т.5 от АПК. Като е преценявал поведението на жалбоподателя, за да определи вида и размера на дисциплинарното наказание, няма данни органът да е взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Дори и за конкретно наказваното нарушение да е предвидено точно определено наказание, то следва обсъждане на обстоятелствата по чл. 229, ал.2 от закона. Очевидно и самият орган не е бил наясно с това какво наказание съответства на твърдяното нарушение предвид противоречивото си процедиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя: първоначално е наложил едно наказание, по-леко, съответстващо на друго нарушение, впоследствие настоящото.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваната заповед е издадена при съществено нарушаване на материалноправните разпоредби и на процесуалните правила,

съществено е нарушено правото на защита на наказаното лице, потъпканата е презумпцията за невинност, която изисква едно лице да бъде признато за извършител на престъпно деяние с влязла в сила присъда.

С оглед изхода на спора и направено искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото съдебно – деловодни разноски, същото следва да бъде уважено като се вземе предвид направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. На основание чл. 143, ал.1 от АПК във връзка с чл. 8 вр. чл. 7, ал.1, т. 4 вр. §2 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 460,00 (четиристотин и шестдесет) лева, включващи 10,00 лева държавна такси и 450,00 лева адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Н. М., ЕГН [ЕГН], Заповед № 2393 от 20.06.2012 г. на директора на ГДГП, с която му е наложено дисциплинарно наказание – уволнение и прекратяване на служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА главния директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ да заплати от бюджета на юридическото лице, което представлява, сторените съдебно – деловодни разноски от Р. Н. М., ЕГН [ЕГН] в размер на 460,00 (четиристотин и шестдесет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: